

ποιαν δὲν ἐννοοῦμεν μὲν ὡς οὐγγριστὶ γεγραμμένην, ἢ ὅμως τὴν ὑπόθεσιν ἀναγγέλλει ἐν ὀλίγοις ἢ κατωτέρω ἐπιστολῇ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ.

Ἡ ὑπόθεσις, ὡς ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης βλέπει ὁ ἀναγνώστης, εἶναι σπουδαιότατη, καὶ διὰ τοῦτο λυποῦμεθα ἔτι μᾶλλον ὅτι δὲν ἐννοοῦμεν τὴν γλῶσσαν ἐν τῇ ἐγγράφῃ ἢ πραγματεία. Ἐκ τῶν ἐλληνικῶν ὅμως ῥήσεων καὶ παραδειγμάτων εἰκάζομεν, ὅτι ὁ συγγραφεὺς καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπίσταται καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς ἐμελέτησε μετ' ἐπιστάσιος.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή

« Ἐκ Πέμπτης τῆ 11|23 Νοεμβρίου 1861.

» *Ἐλλογιμώτατε καὶ εὐγενέστατε Κύριε!*

» Χάριν ὁμολογῶ Ἰμῖν διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς
» μεταφράσεώς μου τοῦ οὐγγρικοῦ ἄσματος ἐν τῷ
» 264 φυλλαδίῳ τῆς πολυτίμου *Νέας Παρθώρας*.
» Ταύτην τὴν μετάφρασιν ἐδημοσίευσα ἐκ τῆς
» *Παρθώρας* καὶ ἐν τῇ ἐδῶ φιλολογικῇ ἐφημερίδι
» «*Οὐγγρικῇ γλωσσολογίᾳ*» ὀνομαζομένη, μετὰ
» προσθήκης πρὸς τὴν τοῦ ἐλληνικοῦ στίχου ἱστο-
» ρίαν, ἐν τῇ ἧκοιᾳ ἀποδεικνύω ὅτι καὶ οἱ παλαιοὶ
» Ἕλληνες εἶχαν τονικούς καὶ ὁμοιοκαταληκτοῦντας
» στίχους.

» Ἀποδεχθῆτε ἐν ἀντίτυπον ταύτης τῆς διατριβῆς,
» τὰ δὲ δύο ἄλλα παρακαλῶ νὰ ἐγχειρίσητε τοῖς
» Κυρίοις Ἄ. Ρ. Ραγκασῆ καὶ Κ. Παπαρρηγοπούλῳ,
» οὗς εὐλαβητικῶς προσκυνῶ κτλ.

» Εὐπειθέστατος θεράπων

» **ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΕΛΦΗΣ.**

» Τῷ ἐλλογιμωτάτῳ Κυρίῳ

» *N. Δραγοῦμη,*

» Συντάκτη τῆς *Νέας Παρθώρας*. »

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

— 100 —

Ἡ ἐξῆς ἀρχαία ἐπιγραφή ἐστάλη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἀξιολύμου Κ. Ν. Μπουδούρη, πρῶτην προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἑλλησπόντῳ· εἶναι δὲ κεχαραγμένη ἐπὶ λευκοῦ τετραγώνου μαρμάρου, εὑρεθέντος εἰς Ἴλιον τῆς Τρωάδος. Τὸ μάρμαρον εὑρίσκεται σήμερον εἰς χεῖρας τοῦ Κ. Μπουδούρη.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ ΗΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ ΑΝΕΘΗ
ΚΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΗΝ ΤΕ
ΣΤΟΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΥΤΗ
ΟΙΚΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΙΩ ΤΩ ΒΑΚΧΕΙ

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— 100 —

ΕΥΦΥΙΑ ΣΚΥΛΛΟΥ. Πτωχός τις ὑποδηματοσμήκτης, καθήμενος συνήθως ἐμπροσθέν τινος ξενοδοχείου ἐν Παρισίοις, ἐσυντροφεύετο ἀπὸ μεγάλον σκύλλον ὅστις εἶχε τὸ περίεργον προτέρημα νὰ προμηθεύῃ ἐργασίαν εἰς τὸν κύριόν του. Καὶ ἰδοὺ πῶς· βυθίζων τὴν μεγάλην καὶ δασεῖαν οὐράν του εἰς τὴν λάσπην, ἐθετεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ποδῶν ὄλων τῶν διαβατῶν· ὁ δὲ ὑποδηματοσμήκτης προσέφερεν εὐθὺς μετὰ μεγίστης προθυμίας τὴν ψήκτραν καὶ τὸ σκαμνίον του, καὶ προσεκάλει τὸν λασπωμένον νὰ καθῆται διὰ νὰ καθαρίσῃ τὰ ὑποδήματά του.

Ἐνόσῳ δὲ ὁ σκύλλος ἐβλεπε τὸν κύριόν του ἐνησχολημένον ἐκάθητο πλησίον του, ὡς ἂν ἐνόει ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ καθαρίσῃ συγχρόνως δύο ζεύγη ὑποδημάτων· ἀλλ' ἅμα ὡς ἐτελείωνεν ἡ ἐνασχόλησις, ἔτρεχε καὶ ἐπανελάμβανε τὸ πρῶτον ἔργον του.

Ἡ εὐφυΐα τοῦ σκύλλου τούτου ἔγινε γνωστὴ εἰς τοὺς ὑπνέτας τοῦ ξενοδοχείου, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἡ φήμη του ἀνέβη ἀπὸ τοῦ μαγειρείου εἰς τὰς αἰθούσας. Πλούσιός τις Ἀγγλος περιηγητής, ὅστις ἔτυχε νὰ διατρίβῃ τότε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τόσο ἐθαύμασε τὴν εὐφυΐαν τοῦ σκύλλου, ὥστε ἐπέσπερεν εἰς τὸν ὑποδηματοσμήκτην τριακοσίας δραχμὰς διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸ ζῶον τοῦτο. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς ἠγάπα τὸν σύντροφόν του δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Ὁ Ἀγγλος ἐδιπλασίασε τὸ πᾶσόν, καὶ ἐπειδὴ ὁ πειρασμὸς ἦτο παραπολύ μεγάλος, ὁ ὑποδηματοσμήκτης ἐπώλησε τὸν σκύλλον, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐκλαυσε τὸν πιστὸν τοῦτον φίλον του. Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησεν ὁ Ἀγγλος εἰς Λονδίνον παραλαβὼν καὶ τὸν σκύλλον. Ἐνῶ δὲ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ ταλαίπωρος ὑποδηματοσμήκτης ἐκάθητο μελαγχολικὸς ὡς μὴ ἔχων νὰ καθαρίσῃ μήτε ἐν ὑπόδημα, καὶ μετενόει διότι ἐπώλησε τὸν ἀγαπητὸν σύντροφόν του, αἰφνης εἶδεν ἐμπροσθέν του τὸν σκύλλον πηδῶντα, λείγοντα τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς του, καὶ ἀποδεικνύοντα μὲ φαιδρὰ γαυγίσματα τὴν χαρὰν του. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ εὐχάριστος τοῦ καθαριστοῦ ὑπῆρξεν ἀνέκφραστος. « Ἀγαπητέ μου σύντροφε, εἶπεν ἐνθουσιωδῶς καὶ φιλήσας αὐτόν, δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον. Ὁ Ἀγγλος ἤμπορεῖ νὰ λάβῃ ὀπίσω τὰς τριακοσίας δραχμὰς τοῦ· ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ σ' ἀφήσω πλέον καὶ τρεῖς χιλιάδας ἂν μὲ δώσουν. »

Μετὰ ταῦτα ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ πιστὸς αὐτὸς σκύλλος, πηδήσας ἀπὸ τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον τὸν μετέφερον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀπέβη εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ἤλθεν ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν εἰς Παρισίους. Ὅτε δὲ ἐφθασε τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἀπέθνησκε σχεδὸν ἀπὸ τὴν πείναν, διότι ὡς φαίνεται εἶχε φάγει πολλὰ ὀλίγον καθ' ὁδόν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑ. Πρὸ τριάκοντα περὶπου ἐτῶν, δύο ἀδελφοὶ ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὴν πατρίδα των Ἰρλανδίαν, μετέβησαν εἰς Ἰαμαΐκην ἦσαν δὲ καὶ οἱ δύο σιδιρουργοί. Ἰδόντες δὲ ὀλίγον

μετά τὴν ἀφίξιν των ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιχειρήσωσι τίποτε ἄνευ τοῦλάχιστον ἐξήκοντα ἢ ἑβδομήκοντα λ. ρῶν, κατέφυγον εἰς τὸ ἐξῆς στρατήγημα. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἐγυμνώθη, ὁ δὲ ἄλλος μαυρίζας αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸν ἔφερον εἰς τινὰ ἔμπορον μαύρων. Ἰδὼν οὗτος καὶ θαυμάσας τὸ μέγαλον καὶ ἀθλητικὸν ἀνίστημά του, ἐπλήρωσεν εἰς τὸν πωλητὴν ὀγδοήκοντα λίρας καὶ παρέλαβε τὸν ὑποτιθέμενον μαῦρον, ὑπερφανεύμενος μάλιστα ὅτι ἀπέκτισεν αἰθίοπα ἐκ τῶν ἑραισιότατων τῆς νήσου. Τὴν αὐτὴν ὁμοίως νύκτα ὁ μαῦρος οὗτος ἐδραπέτευσε, καὶ καθαρῶς καλῶς ἐπανελάβε τὴν πρώτην μορφήν· ὁ δὲ ἔμπορος ἐτοιχοκόλλησε προκυρήξεις, καὶ ὑπεσχέθη ἀνταμοιβὰς διὰ τὴν εὑρεσιν τοῦ μαύρου, ἀλλ' ὅσα ἀπέδωκαν εἰς μάτην.

Ἐν τοσοῦτοι οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤρχησαν τὴν ἐργασίαν των καὶ τόσον ἐπέδωκαν, ὥστε μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν ἐπανῆλθον εἰς Ἀγγλίαν φέροντες μεθ' ἑαυτῶν περιουσίαν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον. Ὀλίγας ὁμοίως ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των ἀπὸ τὴν Ἰαμαίκαν, ἐπεσκέφθησαν τὸν κύριον ἀπὸ τὸν ὅποιον εἶχον λάβει τὰ χρήματα, τὸν ἐπανθύμισαν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀναληθῆντος μαύρου, καὶ ἀπέδωκαν τὰ τε κεφάλαια καὶ τοὺς τόκους.

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ. Ὅτε ὁ Βολταῖρος διέτριβεν εἰς τὴν αὐλὴν Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου, ἐφθασεν εἰς Βερολίνον Ἄγγλος τις ἔχων τοσοῦτον μέγα μνημονικόν, ὥστε ἐπανελάμβανε κατὰ λέξιν διεξοδικὸν πόνημα καὶ ἂν μίαν μόνην φορὰν τὸ ἤκουεν. Ὁ βασιλεὺς λαθὼν τὴν περιέργειαν νὰ δοκιμάσῃ αὐτὸν, ἐπέισθη ὅτι ὑπερέβαινε καὶ ὅσα ἤκουσε περὶ αὐτοῦ.

Συγχρόνως τότε ὁ Βολταῖρος ἀνέφερεν εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ἐτελείωσε ποίημά τι, καὶ ἐξήτει τὴν ἄδειαν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ ἐνώπιόν του. Ὁ Φριδερίκος συγκατένευσε, καὶ ἀπεράτισε νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον μετὰ τὸν ποιητὴν. Προσκαλέσας λοιπὸν τὸν Ἄγγλον τὸν ἔθεσεν ὀπισθεν λαπτοῦ φραγμοῦ, καὶ τὸν παρέγγειλε νὰ προσέξῃ καλῶς εἰς ὅ,τι ὁ Βολταῖρος ἐμελλε νὰ ἀναγνώσῃ. Ὁ ποιητὴς ἐλθὼν ἀνέγνωσε μετὰ πολλῆς ἐμφάσεως τὸ ἔργον του, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ τὸν ἐπιδουκίμωσεν θερμῶς· ἠπόρει ὁμοίως βλέπων ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀναγνώσεως ἐφαίνετο ἀδιάφορος.

Μετὰ τὸ τέλος ἠρώτησε τὸν μονάρχην πῶς τῷ ἐφάνη τὸ ποίημά του· αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη ὅτι καθὰ παρετήρησε πρὸ τινος κειροῦ, ὁ Κ. Β. λταῖρος ἐσπεριζέτο τὰ ἔργα τῶν ἄλλων, καὶ τὰ παρουσίαζεν εἰς τὸν κόσμον ὡς ἰδικά του. Ἐπρόσθεσε δὲ ὅτι τοῦτο ἔπραξε καὶ εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν, καὶ ὅτι ἠγανάκτει εἰς ἄκρον διὰ τὴν δολιότητα αὐτῆν. Ὁ Βολταῖρος καταπληχθεὶς παρεπονέθη ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐφέρθη ἀτόπως πρὸς αὐτὸν, ἀνίκανον ὄντα νὰ πράξῃ τοιούτην αἰσχρὰν πράξιν. « Ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς ἄς δοκιμάσωμεν. » Καὶ προσκαλέσας τὸν Ἄγγλον εἶπεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ποίημα τοῦ ὁποίου ὁ Βολταῖρος ἔλεγεν ἐαυτὸν συγγραφέα. Ὁ

δὲ Ἄγγλος μετὰ πολλὴν ἀταραξίαν καὶ ἀγγίνοιαν ἀπήγγειλεν ὀλοκλήρον τὸ ποίημα χωρὶς νὰ λησμονήσῃ οὐδὲ λέξιν. « Τώρα, ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸν Βολταῖρον, εἶναι ἀληθινόν ὅ,τι σὰς εἶπα; ναὶ ἢ ὄχι; » « Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ ποιητὴς, τί ἔπραξα καὶ τιμωροῦμαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Βεβαίως θὰ μετεχειρίσθησαν μαγείαν διὰ νὰ καταστρέψωσι τὴν σήμεν μου καὶ νὰ μὲ ρίψωσιν εἰς ἀπέλπισίαν. » Ὁ βασιλεὺς ἰδὼν τὸν ποιητὴν ὀργισμένον εἰς ἄκρον, ἐγέλασεν ἀπὸ καρδίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸ στρατήγημα· ἀντήμειψε δὲ καὶ τὸν Ἄγγλον γενναίως.

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ. Τὸ ἔτος 1805 Ἄγγλος τις ναύτης φυλακισμένος εἰς Verdun, δραπετεύσας ἤλθεν εἰς Βονωνίαν, ὅπου ἐκρύφθη εἰς τὰ δάση, καὶ κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ μικρὰν λέμβον μετὰ κορυφῶν δένδρων, δέσας αὐτοῦς μετὰ λωρίδα ἐκ τοῦ ὑποκαμίσου του. Ἰδὼν δὲ ὅτι δὲν ἐφθασε τὸ ὑποκάμισον, ὑπῆγεν εἰς τὸ παρακείμενον χωρίον καὶ ἐκλεψε τεμάχιον πανίου μετὰ τὸ ὅποιον ἀπετελείωσε τὸ σκαφίδιον του. Ἀλλὰ περιμένων νὰ ἰδῇ ἀγγλικὸν τι πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἀνέβη ἐπὶ ὑψηλοῦ δένδρου καὶ ἐκάθησεν ἐπ' αὐτοῦ παρατηρῶν μετὰ ἀνυπομονησίαν· τέλος πάντων ἰδὼν τοιοῦτο, καὶ ἐλπίζων νὰ τὸ φθάσῃ, ἔλαβεν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ σκαφίδιον του καὶ ἔδραψε πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἀλλ' ἐνῶ ἀπῆρχετο συνελήφθη ὑπὸ δύο ἀστυνομικῶν κλητῆρων καὶ ἐφυλακίσθη ὡς κατάσκοπος.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἔρθασεν ὁ Βοναπάρτης εἰς Βονωνίαν, καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἔδειξαν εἰς αὐτὸν τὴν λέμβον ὡς πρᾶγμα περιέργον· αὐτὸς δ' ἐξήτησε νὰ ἰδῇ τὸν ναύτην. Καὶ ὅτε τὸν παρουσίασαν ἠρώτησεν αὐτὸν·

— Λοιπὸν, παλληκάρι μου, ἐπροσπάθει; νὰ ἰδῆς τὴν πατρίδα σου ὡς λέγεις; Ὑποθέτω ὅτι ἔχεις ἐκεῖ ἐρωμένην.

— Ὅχι, μεγαλειότατε, ἀλλ' ἔχω γράϊαν καὶ ἀσθενῆ μητέρα, τὴν ὅποιαν διατήρουν μετὰ τὸν μισθὸν μου, ἥτις ὁμοίως σήμερον θὰ ἦναι εἰς μεγίστην δυστυχίαν.

— Καὶ εἶχες σκοπὸν νὰ ταξιδεύσῃς μετὰ αὐτὸ τὸ εὐθραυστον σκαφίδιον;

— Ναί, μεγαλειότατε, εἶχα σκοπὸν ἂν δὲν με ἐμπόδιζαν. Θὰ ἔτρεχα πολλοὺς κινδύνους διὰ νὰ σώσω τὴν ταλαίπωρον μητέρα μου, ἥτις δὲν ἔχει ἄλλον ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Τότε ὁ Ναπολέων στραφεὶς πρὸς ἀξιωματικὸν τινὰ τοῦ ναυτικοῦ ὅστις τὸν συνώδευεν, εἶπεν·

— Δός εἰς αὐτὸν ἐνδύματα καὶ στείλε τον εἰς Ἀγγλικὸν τι πλοῖον· δός δὲ καὶ χρήματα διὰ τὴν μητέρα του· θὰ ἦναι πολλὰ καλὴ μήτηρ καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ στερῆται τοιοῦτου ἀξιολόγου υἱοῦ.

Τὸ σκαφίδιον εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς Βονωνίαν.

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ. Τὸ ἐξῆς περιέργον συνέβη εἰς ὑπὲρ τὸ δέον ζηλωτὴν Γάλλον νομάρχην τῆς Παλινορθώσεως. Κεραλὴ Χριστοῦ παιδὸς περιήρχετο ἀπὸ χει-

ρὸς εἰς χεῖρα φέρουσα τὸ μονόγραμμα τῆς Παναγίας ἢ εἰκὼν αὐτῆ ἐδείχθη εἰς τὸν ἀγγέλιον λειτουργῶν τοῦ δημοκίου, ὅστις, νομίσας αὐτὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος, ἐπέσειε ἢ ἀναγγεῖλη τὴν συμμοσίαν εἰς τὸν ὑπουργόν· οὗτος δ' ἀπεκρίνατο· «Ἡσυχάσατε, ἦτι οὐδεὶς ἔτι ὑπάρχει ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ παιδὸς Ἰησοῦ καὶ τοῦ δωδεκαέτους υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος. Τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνας δὲν εἶναι διπλοῦν Ν, ἀλλ' ἀπλοῦν Μ, ἀρχικὸν στοιχεῖον τῆς λέξεως Μαρία.»

Τὸ ἀνεκδοτὸν τοῦτο ἀνευθυμίζει τὰ συμβαίνοντα ἐνίστη τοιαῦτα παρατρέγωδα καὶ εἰς ἄλλα κράτη· μίαν μόνον ἴσως διαφορὰ ἀπαντᾷται, ὅτι εἰς ταῦτα οἱ ὑπουργοὶ, ἀντὶ νὰ γελωσιν, ὡς οἱ τῆς γαλλικῆς Παλιναρθώσεως, διὰ τὰς τοιαύτας συνωμοσίας, τὰς ἐνθαφρύνουσιν ἢ καὶ τὰς ἐφευρίσκουσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΑΚΗ ΠΟΙΝΗ. Ἡρό τινων ἡμερῶν πάντες οἱ ἐν Ῥώμῃ ὁμιλοῦσι περὶ παραδόξου δίκης, ἧτις μέλλει νὰ λάβῃ αὐτοῦ χώραν καὶ πολιτικῶς καὶ ποινικῶς ἐν τ' αὐτῷ.

Ὁ καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς Ποδέστης ἐπιχογράφησε τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἐν τῷ Οὐατικανῷ, παραστήσας κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἀγ. πατρὸς τὰς τελετὰς καὶ ἐορτὰς τὰς διαδιεξομένας τὴν καθιέρωσιν τοῦ δόγματος τῆς ἀσπίλου συλλήψεως. Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἐφαίνετο λαμπρὰ κεφαλὴ, ἢ τοῦ πατρὸς Πασσάλλια, ἧτις προέχουσα τῶν ἄλλων πασῶν εἶθε ὠρεῖτο τὸ κύριον μέρος τοῦ ἔργου. Ἦτο δίκαιον ὥστε ὁ ὑπερασπιστὴς καὶ ἀπόστολος τοῦ δόγματος τούτου νὰ κατέχη τὴν πρώτην θέσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐδόθη αὐτῷ.

Ἀλλὰ τὰ πρῶτα ἠλλάξαν πολὺ ὁ Π. Πασσάλλιας ἐπολέμησε τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν, καὶ Πῖος ὁ Θ' ἤθελε νὰ τὸν τιμωρῆσι δημοσίᾳ. Προσέταξε λοιπὸν τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐνόχου καὶ τὴν ἀφάνισιν αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἱερῶν τειχῶν.

Ἀγμίως δ' ὑπῆρξε ἐργολάβος τις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἀνακτόρου, καὶ ὁ αὐχὴν τοῦ Π. Πασσάλλια παραδόξως βάρβαρον παθῶν ἀκρωτηρίασιν, ἀπεχωρίσθη τοῦ κορμοῦ.

Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ περιεργότατον πάντων· τὸ μὲν θῦμα δὲ διεμαρτυρήθη ὁ καθηγητὴς ὁμοῦ Ποδέστης, ὁ τῶν τοιχογραφικῶν πατήρ, ἔξω φρενῶν γενόμενος ἐπὶ τῇ κολοβώσει τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἐνάγει τὸν εἰκοδόμον πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἀπαιτῶν 60,000 φράγκων εἰς ἀποζημίωσιν. Οὗτος δὲ ἀντιτείνει ὅτι τοιαύτη ἦτο ἡ δοθεῖσα αὐτῷ προσταγὴ· ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη εἰσεῖν νὰ λάβῃ αὐτὴν ἐγγράφως, καὶ ζητεῖται εἰάν τὸ δικαστήριον, κηρύξῃν ἑαυτὸ ἀρμόδιον, θέλει καταδικάσει τὸν κατηγορούμενον.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΡΟΠΑΙΟΝ. Ἐφημερίς τις ἐκδομένη ἐν Βιέννῃ ἔγραψε πρό τινων ἡμερῶν τὰ ἑξῆς·
α Ὁ Κ. Σὼν, συντάκτης τῆς Revista Karpatzilor, τῆς μόνης ἐπιστημονικῆς ρουμανικῆς ἐπιθεωρήσεως, ἐκήρυξε διὰ τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ ὅτι δι' ἑλλεψίν συνδρομητῶν θὰ καύσῃ δημοσίᾳ τὰ

σωζόμενα ἀντίτυπα τῆς ἐπιθεωρήσεως αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀνεγείρη ἐπὶ τῆς κόψεως τρόπαιον ταύτην ἔχον τὴν ἐπιγραφὴν· — Ἐνθάδε κεῖται ἡ πρὸς τὴν ρουμανικὴν ἐπιστήμην καὶ φιλολογίαν συμπάθεια.»

Πολὺ φοβούμεθα ὅτι καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι περιοδικῶς ἐκδίδοντες ἐπιστημονικὰ καὶ φιλολογικὰ συγγράμματα, ταχέως θ' ἀναγκασθῶσι νὰ μιμηθῶσι τὸν Ρουμάνον αὐτῶν συναδέλφον, οὐχὶ τόσον δι' ἑλλεψίν συνδρομητῶν, ὅσον διὰ τὴν ἀδικίαν αὐτῶν ἢ μηδὲν ἄποτιόντων, ἢ τὰ μέγιστα ὑπερζόντων τὴν συνδρομὴν. Πῶς νὰ ἐπαρκῶσιν οἱ ἐαδόμενοι εἰς τὴν δαπανὴν τῆς συντάξεως, τοῦ τύπου, τοῦ χάρτου, τῶν ταχυδρομικῶν κλπ., ὅταν οἱ λαμβάνοντες τὸ σύγγραμμα δὲν ἀποδίδωσι τὸ τίμημα αὐτοῦ; Ἰδοὺ ἢ αἰτία δι' ἣν, πλὴν δύο ἢ τριῶν ἐπιζόντων περιοδικῶν συγγραμμάτων, ὅλα ὅσα ἐξεδόθησαν κατὰ κειρὸς εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ μὴ Ἑλλάδα, ἦτοι ἐν Ἀθήναις, ἐν Κερκύρᾳ, ἐν Σμύρνῃ, ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ κληροῦ, ὅλα σχεδὸν θηησκόμενα κατεστράφησαν. Καὶ μήπως εἶναι ὑπερόγκος ἡ συνδρομὴ τῶν σωζομένων τούτων συγγραμμάτων; πέντε ἢ ἑξ λεπτὰ τὴν ἡμέραν! Ἐάν τις τῶν δυστροπούντων περὶ τὴν πληρωμὴν πιστεύῃ ὅτι τὰ συγγράμματα ταῦτα δὲν εἶναι πάντῃ ἀσυντελῆ εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, δὲν θέλει ἴσως βραδύνει νὰ αἰσθανθῇ τὴν συνειδήσεως, ὅτι προσηνέχθη καὶ νέον ὀλοκαύτωμα τῇ ἀναλογίᾳ.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ. Ἡ Κυρία Ἐλένη Μ. Μελλᾶ προσέφερε τῇ Φιλεκαπαιδευτικῇ Ἐταιρίᾳ δραχ. ἑξακοσίας ἀπεδόθη δὲ αὐτῇ, κατὰ τοὺς κανονισμοὺς, ἀργυραῦν μετὰλλιον μετὰ διπλώματος, καὶ τίτλος εἰσεργατίας.

Συγγρόνως καταγράφησαν συνδρομηταὶ τῆς Ἐταιρίας οἱ Κύριοι Βασίλειος Μελλᾶς, Ἐμ. Βουτσινᾶς καὶ Γ. Α. Δουρούτης.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΥΜΠΩΣΙΣ. Ἀερόστατον μέγα φέρον πλεονέκτον στέμμα, πετασθὲν τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Ναπολέοντος, ἔπεσε κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Νέρωνος. Ὁ αὐτοκράτωρ ἠρώτησε τί ἐγένετο τὸ ἀερόστατον, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ φανερώσωσιν αὐτῷ τεχνικῶς τὴν ἀλήθειαν. Πάντες δ' ἐνόμιζον ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἤθελε δυσχεραστῆθαι· ἀλλ' οὗτος ἀπεκρίνατο· καλλιτέρα ἐκεῖ παρὰ εἰς τὴν Ἄσπην.

ΕΥΣΤΟΧΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. Ὅτι ὁ Ναπολεὼν ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἀξιωματικὸς τις Πρωσσοῦ ἔλεγε μεγαλοβόρημων, ὅτι οἱ μὲν συμπολίται του ἐμάχοντο πᾶντοτε ὑπὲρ δόξης, οἱ δὲ Γάλλοι ὑπὲρ χρημάτων. — Ὄρθως λέγεις, ἀπεκρίνατο ὁ Βοναπάρτης· διότι ἕκαστος μάχεται ἢν' ἀποκτήσῃ ὅ,τι δὲν ἔχει.